

Det är nu du lever!

”Nu är det snart midsommar”, sade alltid gamla moster Mary på julafton.

Nu förstår jag henne.

Åren krymper till månader, månaderna till veckor, veckorna till dagar som rusar fram i expressfart och dagarna krymper till timmar man inte hinner uppleva. Man hinner knappt planera våren förrän det är – just det – midsommar.

Har du upplevt fenomenet att hela tiden leva i framtiden? Man är inte där man är, utan där man skall vara om två timmar. Man tänker inte på det man gör, utan på vad man skall göra om en stund. Hjärnan är hela tiden upptagen med vad som skall komma. I tankarna går man igenom vad som skall hända om tio minuter, medan man går miste om de tio minuter som pågår.

Att planera är inte dumt. Det är till och med riktigt bra! Men någonstans går den där osynliga gränsen då vi övergår från ett sunt planerande till att leva i framtiden. Vi skall leva så fort vi har klarat av..., så fort vi har fixat... Ikväll framför tv:n.

Vad händer om vi stannar upp en stund? Ramlar världen ihop? Åtminstone betar vi oss många gånger som om det skulle bli resultatet. När du läst färdigt den här meningen får du gärna prova med att sluta läsa ett ögonblick. Se dig omkring.

Det här ögonblicket är dyrbart, det kommer aldrig tillbaka. Se dig omkring igen.

Det är nu du lever i det som en gång kommer att vara goda minnen från förr.

Vad hände under avbrottet? Fick du en glimt av evigheten? Eller betraktade du ögonblicket utifrån medan tankarna stressade tillbaka till texten?

Sanningen är nog den att vi behöver träna oss på att stanna upp. Det kan vara väldigt svårt. Och visst är det lite fult att stanna upp. Man kan ju bli betraktad som lat...

Kanske har vi så svårt för att stanna upp att Gud ibland måste lägga krokben för oss. Åtminstone tror jag att han gjorde det med mig. Jag blev tvungen att stanna upp. Jag slutade inte springa successivt, utan

ramlade pladask.* Men det paradoxala är att medan man långsamt reser sig upp och lika långsamt lär sig gå igen, så har man tid att leva.

Den här boken berättar i sin enkelhet om vad jag upplevt och lärt mig under den tid jag stod still. Ett knippe tankar – som en brokig bukett från väggkanten. Och likt en sådan innehåller den både ljuvliga blåklockor, väldoftande violer och taggiga tistlar.

Unna dig ett ögonblick till. Det är nu du lever!

* Vad som hände finns att läsa i kapitlet *Överblick över buketten*.

"Jag älskar dig"

"Jag älskar dig"

Mmmm..

"Jag älskar dig"

Vad härligt.

"Jag älskar dig"

Ja, du sade det.

"Jag älskar dig"

Jag har hört det nu.

"Jag älskar dig."

Kan du inte variera dig lite?

"Jag älskar dig"

Vet du om att det börjar bli lite tjatigt?

"Jag älskar dig"

Du har sagt det nu!

"Jag älskar dig"

Jag vet att du älskar mig!

"Jag älskar dig"

...

"Jag älskar dig"

Tror du jag är trög eller? Hur länge skall du hålla på och säga samma sak?

"Tills du har förstått att jag älskar dig"

Vi hör Gud säga att han älskar oss. Vi läser om det i Bibeln eller på vackra vykort. Vi säger det i kyrkan eller till någon vi tycker behöver höra det. Men har vi egentligen förstått vad han säger? Jag måste tyvärr erkänna att konversationen ovan, om än inte ordagrant, är hämtad ur mitt eget liv. Varje dag säger Gud att han älskar mig. Jag tyckte ett tag på fullt allvar att det kunde vara dags för honom att variera sig lite. Varför upprepade han något så självklart? Det vet väl varenda kristen att Gud älskar dem!

Långsamt, långsamt, började det gå upp för mig att jag faktiskt inte hade förstått vad han sade. Jag hörde orden, men förstod inte innebörden på djupet. Och långsamt, långsamt har jag förstått att jag ännu inte helt har fattat vad han menar när han säger att han älskar mig. Vi är med i en kärlekshistoria som övergår allt vi kan drömma om! Du är med i den!

Efter en gudstjänst frågade någon, som själv inte varit med, vad predikan hade handlat om. En av gudstjänstbesökarna svarade då lite besviket ungefär så här:

”Den handlade om att Jesus älskar oss, men det vet vi ju redan.”

Vet vi verkligen det? Tänk om vi bara har skalat av sanningen på ytan. Tänk om Guds kärlek till oss är mycket större än vi förstår! Tänk om det finns oanade djup att utforska!

Jag är övertygad om att det är så.

Ibland tenderar det faktum att Gud älskar oss att bli bara en fras. Men det är i denna fras allting annat skall ha sitt ursprung. Även det faktum att vi älskar Gud. I 1 Joh.4:19* står det: ”Vi älskar därför att han först älskade oss.”

* Bibelcitaten är - då inget annat anges - hämtade ur Bibel 2000 © Svenska Bibelsällskapet, Uppsala.

Visst kan det ibland kännas lite krampaktigt att läsa: ”Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, med hela din själ och med all din kraft.” (5 Mos 6:5). Puh, en sak till på listan över saker att ha dåligt samvete för att man inte lyckas med. Få se nu... älskar jag verkligen Gud som jag borde göra – av hela mitt hjärta, hela min själ, och all min kraft? Snälla du, kraften räcker knappt till för vardagen! I vårt prestationsinriktade samhälle blir även kärleken till Gud något vi skall prestera. Något vi skall lyckas med.

Och Gud väntar. Han väntar tålmodigt medan han gång på gång talar om att han älskar oss. Och någon gång trillar polletten ner: Du älskar mig!!!

När den där polletten trillar ner händer det något märkligt. Man lutar sig tillbaka i soffan och börjar ta emot det enkla faktum att Han faktiskt älskar mig. Och så småningom inser man att det ur ens eget hjärta kommer ett spontant svar på den där kärleken. Man kan helt enkelt inte låta bli att älska Honom!

Det var du som började.
Skyll inte på mig.
Jag bara svarade.
Det var du som började
överösa mig med kärlek.
Så vad kunde jag göra
annat än att älska dig tillbaka?

”Var inte rädd”

”Du kommer till mig när jag ropar, du säger: ‘Var inte rädd’.” (Klag 3:57)

I samma andetag som Gud sade att han älskade mig, sade han också just detta: ”Var inte rädd”.

Tänk dig en gammaldags våg, där det i ena skålen ligger allt vi är rädda för, och i den andra skålen Guds makt. Jag är övertygad om att du i ditt inre ser för dig hur vågskålen med Guds makt väger tyngst. Men hur ser vi den där bilden när vi inte är medvetna om den? När vi inte medvetet tänker på vad som ligger i de olika vågskålarna? Min vågskål med oro och rädslor har genom livet, utan tvekan, lätt vunnit kampen mot vågskålen med Guds makt.

Gud har talat till mig om den där andra vågskålen. Om hur tung den egentligen är. Att allt jag är rädd för, alla faror – verkliga eller inbillade – all min sammanlagda oro, faktiskt väger fjäderlätt mot hans makt.

Vi människor verkar vara särskilt skickliga på att hitta saker att oroa oss för. Nu menar jag inte den sunda rädslan vi som människor är försedda med för att undvika mindre eller större, reella faror runt oss. Men när hindrade frånvaron av faror oss från att vara rädda? Jag tycker att det verkar som om vårt sinne ibland är inprogrammerat på att hitta möjliga faror även i de ofarligaste vatten. I alla fall fungerar min hjärna så allt som oftast:

Tänk om...

Vad skall de tycka...

Och tänk om inte...!

En av de saker som ställer till en massa elände, är människofruktan. Hur fria vi än känner oss så bär vi nog omkring på den i olika omfattning. Vi gör oss till slavar under andra. Vi låter andra bestämma över oss,

direkt eller indirekt. Människofruktan är oerhört svår att skaka av sig. Den naglar sig fast med långa klor. Hur ofta står jag framför spegeln och väljer kläder utan att tänka på vad andra skall tycka? De djupa frågor som rör sig i mitt inre vid dessa tillfällen faller alla under ramen: Duger det? Och det värsta när vi går och drar på människofruktan är att vi börjar bedöma oss själva och andra efter hur vi tror att andra ser på oss. Vi skapar en mall som i verkligheten inte finns.

Vi är helt övertygade om att vi inte skall ha några andra gudar. Man kan utläsa i Bibeln att Gud är den ende som är värd att frukta. Men hur blir det då om vi går runt och fruktar människor? Det blir som att sätta någon annan högre än Gud. För vad tror vi att Gud tycker om oss? Jo, att vi är älskade som vi är – eller?

”Jag, jag är den som tröstar er. Varför fruktar du människor de dödliga, som är som gräset.” (Jes 51:12) ”Gud själv har sagt: Jag skall aldrig svika dig, aldrig överge dig, och därför kan vi tryggt säga: Herren är min hjälpare, jag skall aldrig frukta. Vad kan en människa göra mig?” (Hebr 13:5b-6)

En annan fruktan är oron för framtiden. Den där framtiden vi inte vet så mycket om. Vad skall hända? Vad skall jag göra? Har Gud tänkt något särskilt åt mig? Hur skall det gå för barnen, barnbarnen...

Vi har lätt att sätta fokus på det som skrämmer oss, istället för på Gud och hans makt. Vi vet kanske hur vi skall göra i teorin. Men det är det där med att omsätta det i praktiken. Det är inte så lätt när vågorna går höga runt omkring. ”Se på mig”, sade Jesus när Petrus höll på att drunkna.

För de finns där också – de djupare rädslorna som man nästan drunknar i. Rädslorna som gör ont när man rör vid dem. Ångesten som man inte vet vart den kommer ifrån. En del människor kan uppleva sin rädsla och ångest så starkt att den förlamar. Den stjälar livet.

Gud håller på att med ett oändligt tålamod tala om för mig att han är den största makt som finns. Och han står på min sida! Tänk dig att den största kraft som finns i hela universum står på din sida!